

Междучасие

Всеки има нужда от учител

Здравейте , драги читатели ! Предстои да ви запозная с един човек , който умее да вдъхновява и променя живота на хората около себе си , само с няколко изречения и един мил жест . Това е моята и вашата учителка , Таня Василева . Позната е преди всичко като треньор по джудо , учител в Спортното училище и майка на три невероятни дечица . Тя е пример за това какъв трябва да бъде съвременния учител , а именно – търпелив , разбиращ , разбираан , вдъхновяващ , отзивчив и упорит.

Къде е ролята на съвременния учител в потребностите на младия човек и какви са те ?

Всеки има нужда от учител. В това е смисъла на образованието и обучението- да научиш някого на нещата, които знаеш; да го мотивираш да се труди; да стимулираш самостоятелното му мислене; да разпалиш жаждата за знание, колкото и банално да звучи.

Децата имат нужда от емоции, но и от знание как да управляват тези емоции..

Имат нужда от свобода, но и от знание как да контролират тази свобода...

Имат нужда от доверие, но и от знание как да дадат и получат такова...

Да, може би днешния учител няма тази тежест, която заслужава, но толкова по-зле за обществото, което решава, че може да мине без учители...и греша...

Коя е най - вълнуващата среща с бивш ученик ?

Всяка среща за мен е вълнуваща, защото винаги се интересувам какво се е случило с моите ученици, успели ли са да сбъднат мечтите си..или още ги гонят..И винаги се радвам когато виждам прогрес. Ето ти един случай...Един мой бивш ученик сега е доста добре платен инструктор по фитнес в САЩ, ама наистина много успял... Когато аз му бях учителка, беше бедно дете от едно село, живееше на общезитие и все нямаше пари, даже за храна. Аз имах у дома едни буркани с месо, мама ги затваряше за зимнина, та му давах да яде, давах му и пари понякога...Един ден го срещам, беше тук със семейството си, той се зарадва, говорихме за разни неща и каза:"Знаеш ли, още помня вкуса на ония буркани с месо, които ми даваше...Сега мога да си купя всичко, ама никога не съм бил толкова щастлив от храна, както тогава.." И се разплака. Аз го бях забравила това, а той го е запомнил...И аз се разплаках, нали се сещаш... Глупаво е, нали..

Как успяхме да стигнем от " учителко любима целувам ти ръка " , до " тоо даскал ми не е фактор " ?

Това зависи от манталитета на ученика, от възпитанието в къщи. Ако у дома говорят с пренебрежения за "даскалите", как детето да мисли по друг начин...Обществото не уважава и не цени труда на учителя, ценностната система се промени, културата е доста ниска...Е, как да уважават учител, когато отиват на училище с телефони на цена колкото 2 наши заплати, че и повече...например...Те смятат, че всичко което преподаваме, могат да го намерят в нета, така че защо да се напъват... Много кратък е пътя от едната до другата фраза, които така сполучливо си подбрала - една крачка - една крачка..и то назад...

Защо езика на омразата присъства във взаимоотношенията " учител - ученик " ?

Ако и учител, и ученик отиват на училище, подготвени за "война", то ясно е, че ще има антагонизъм и омраза...Но искам да кажа, че много рядко децата са инициаторите и "подпалвачите" на тази война. Те искат просто да си мързелуват..И ако учителят подходи грубо, това поражда много силна ответна реакция, децата реагират остро на неуважение и действат доста брутално. Няма да има омраза, ако учениците знаят за какво са дошли на училище и кой е по-важния в тези взаимоотношения, без да им се напомня постоянно...И тук пак стигахме до родителите....

Камен Донов : "Голяма част от младите хора израстват с ценностна система, която е изцяло базирана на материалното ". Съгласна ли сте с този цитат ? И ако да , защо според вас е така ?

Ами като израстваш с тези идеи в къщи, ти ги пренасяш навсякъде, където отидеш. Днешното време е трудно, хората са бедни, но и преди бяха бедни, ама бяха хора...Не знам дали ме разбираш. Мисля, че вместо да харесват във фейсбук разни снимки и клипове на дядо Добри, днешните деца могат да вземат някой урок от него. По милосърдие, по доброта, по всеотдайност, по чест...Все неща, на които нямаме много време да ги научим в училище...Или те нямат желание за това. Дори само да ги хване срам от себе си, поне отвреме - навреме, и това е нещо...

Каква всъщност е кризата в България , икономическа , морална или образователна ?

Образователната криза поражда морална и естественото следствие е икономическата...Излиза, че лошите учители са причина за кризата в България. Казвам го напълно сериозно.

Защо българските ученици са на второ място по неграмотност в Европа ?

Защото се учат на четмо и писмо от нета...Защото започват да учат английски от детската градина, а не знаят български...Защото пишат на компютъра и телефона, а забравиха да държат химикалките...Ей такива неща...И защото на въпроса на родителите:"Научи ли си?", отговарят :”ъх..” и продължават да си гледат тълпи клипчета и снимки по бельо, направени в тоалетната, пред огледалото...И да знаеш, че се борим за първото място...

Достатъчно мотивирани ли са българските учители (финансово и морално) , за да преподават знанията си и да възпитават бъдещите поколения ?

Едва ли, но това е много дълга тема. Да възпитаваш деца е много трудно. В семействата има по колко - 2, 3 деца, а един учител има колко - 100, 200..И финансово, и морално, и както и да го погледнеш, трябва да обичаш страшно много професията си, за да си мотивиран при тези условия...

Ценност ли е образованието у нас ?

Да, ценност е всяко образование, което може да ти даде нови хоризонти...Това звучи като клише, но е истина. Неграмотният човек за мен е непълноценен човек, той нито има знания, нито умения, нито цел. Образоваността поражда желанието да научиш повече и повече..Спомни си - "...Науката е слънце, което във душите грей..."

Какво според вас трябва да се промени в образователната система ?

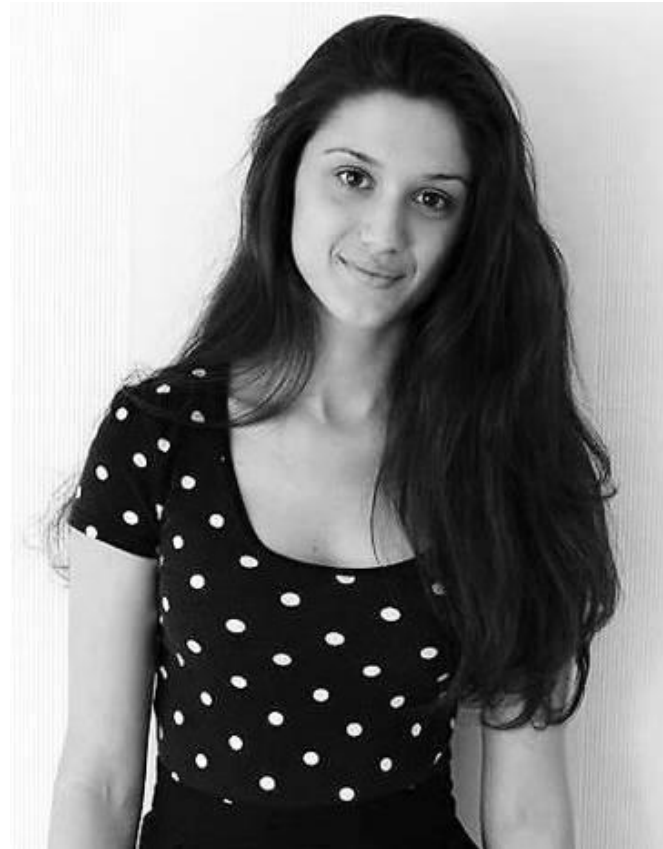
Мотивацията на ученика, позицията на родителя, мястото и ролята на учителя, отношението на обществото към професията учител...

Вашата гледна точка – „Естествената красота“

Когато те попитат за естествената красота, всички очакват да отговориш с баналното: „Бъди себе си“, „Красиви сте такива, каквито сте“, „Най-хубавия грим е усмивката“ и др. Всички тези твърдения са верни, но за мен естествената красота е по-скоро в чара, позитивното излъчване и мислене. Човек, който лъха на младост и доброта. Да си красив без да ти се налага да „говориш“ на огледалото два часа.

-Станислава Николова

Защо младите имат нужда от адреналин,който в последствие ги убива?

Катастрофа-една дума с толкова много значения,дума която свикнахме ежедневно да чуваме и с която започнахме ежедневно да се примиряваме.Как се случи това?Как човечеството измина пътят от колесниците задвижвани от коне до мощните „зверове“,които витаят като призраци из улиците на страната?И най-големият въпрос:“Защо не научихме най-важният урок, а именно -че няма нищо по ценно от живота“?

Черната статистика показва,че всяка година в следствие на пътно транспортни произшествия на територията на страната загиват повече от 900 души,като една трета от тях са младежи и деца.Това е шокиращ факт,който обаче вместо да изплаши шофьорите,като че ли още повече ги амбицира да натискат педала на газта и да живеят на ръба,застрашавайки не само себе си,а и останалите.Животът е един,той трябва да се изживее подobaващо,трябва да е изпълнен с много усмивки,сбъднати мечти,щастие и любов.За съжаление обаче в днешно време това е трудно,поякога дори невъзможно.Може ли пак да е щастлива,майка надживяла детето си?Може ли пак да изпитва любов съпруг изгубил жена си?Може ли да се сбъдне мечтата на малкото братче или сестриче,батко или кака да излязат от развалините,които до вчера са били автомобил и да ги прегърнат отново?За съжаление отговорът на тези въпроси е отрицателен.В момента десетки млади хора лежат в прегръдките на черната земя,и няма да си тръгнат от тях никога.Ние обаче можем да сложим край на това.Трябва да обединим силите си и да покажем,че войната по пътищата е нещо ужасно!Трябва да сме внимателни,участвайки в движението и да пазим както собствените си така и чуждите животи.Има как това безумие да спре,има как проблемът да се разреши,ключът е в теб!Събери сили и се противопостави на установеният досега ред!Нека родителите още дълго време да се радват на усмивките на децата си,нека съпрузите да обичат жените си и семействата да останат цели!Кажи НЕ на войната,бъди разумен-спаси живот!

Автор : Николай Беремлийски

Статия относно „Кривият поглед на българите към света и себе си“

В България живеят различни хора: оптимисти, песимисти, непукисти, интроверти, екстраверти и т. н. Хора, които мило и драго дават за своята родина и позитивна промяна. Съществуват и такива, които искат тази промяна, но само на думи, без всъщност да работят по въпроса.

С други думи има българи, които носят националната гордост като торба с надежди, която се влачи до тях, но без да влезне в сърцето им.

Имаха шанса да посетя Франция и да видя тази уникална страна, събрала в себе си история и изкуство в едно. Когато обаче веднъж разговарях с един човек и му разказах как е там, той ми каза следното изречение: „Във Франция е 100 пъти по-добре от тук, там всичко е различно!“

„Защо?!“ – попитах го аз и така се запалих да открия отговора на този проблем. А той е много прост – Ние българите гледаме към света през очила с голям диоптър!

Какво значи това?! Ние постоянно се сравняваме с другите градове, държави, култури и народи. Искаме техният успех, но не правим абсолютно нищо, за да го постигнем реално. Единственото, което правим е да се оплакваме и мрънкаме, като последните грешници на света.

От мен извира голям яд, защото имаме прекрасна история, пищен фолклор и въобще българската самобитност е прекрасна и неповторима!

Друг проблем, свързан с този е „сезонната мода“ да сме като американците, французите и всички останали народи. Нашето мнение и чуждопоклонничество се мени, както сезоните в България – с неяснота и изведнъж. Липсва силната дипломатия и мъжкото отстояване на българските интереси. Те вече са заместени с обещания процент и дял.

С времето по медийното пространство изплуваха повърхностни и плитски предавания, които разчитат на зрелището, агресията и омразата. Те се превърнаха в основните фактори, които мотивират зрителя да седне пред цветна кутия. Като герои в пенсия потънаха предаванията, които даваха на зрителя свобода, замисъл и усмивка.

Ефирът на "Биг Брадър" изяде своя създател и книгата му „1984“. А, всъщност медията измести ли добрата и стара книга? Българските канали гърмят от индийски и турски теле новели, които отдалечават българите от народното мислене. Българското съзнание е промито с чуждото.

Тръбим и се бием, че сме независими, а в същото време носим старите дрехи на „глупавия“ европейец, внасяме стоки от Китай, та дори и коледни, возим се на коли, но не и наши. Икономиката ни върви като мъниче, което се учи да проходи – бавно, трудно и смешно. Както беше споделил някой – "Независимостта е свободата сам да избереш зависимостите си!"

Решението според мен, от погледа на един ученик е, че просто трябва да се действа. Както е модерно да се казва сега: „Just do it!“

Автор: Георги Блажев

Това е нашият екип: Николай Беремлийски, Петър Георгиев, Ралица Петрова, Георги Блажев, Найдийн Каменова, Николай Петров.

**Програма BG06
"ДЕЦА И МЛАДЕЖИ В РИСК" ПО
ФИНАНСОВИЯ МЕХАНИЗЪМ НА
ЕВРОПЕЙСКОТО ИКОНОМИЧЕСКО
ПРОСТРАНСТВО**

ОБЩИНА ВРАЦА
гр. Враца 3000, ул. "Стефанки Савов"
№ 6, тел. 092/624581, факс 092/627085, e-mail: obshtinavr@b-trust.org

Вдъхновяващата история на...

Преди да започнем интервюто бих искал да се представиш с няколко думи на читателите, за да могат те да добият по-ясна представа за теб.

Здравейте! Казвам се Георги Тодоров на 16 години от Враца.

Сигурно често ти задават този въпрос, но как точно се запали по магията?

Винаги съм имал интерес към това изкуство. Започнах да гледам разни илюзионисти по телевизията и интернет и един ден просто си казах: "Аз мога също". Така се запалих. Започнах бавно да уча лесните движения, сам, без никаква помощ и продължавах да се развивам с идеята наученото да го покажа пред моите роднини.

Кой беше първият човек, пред когото представи магичен номер, и каква беше неговата реакция?

Брат ми. Това е човекът, който винаги пръв е виждал новонаучените от мен неща. Не си спомням какво точно съм му показал за пръв път, нито пък реакцията му, но не смятам, че е било нещо смайващо (смее се).

Случвало ли се е някой да се опита да те убеди, че няма смисъл в това да следваш мечтите си и да се занимаваш именно с илюзионно изкуство?

Честно казано - не. От всякъде съм имал подкрепа. Било то роднини или приятели - винаги са ме подкрепяли. Разбира се, че е имало моменти, в които са се съмнявали дали ще успея да постигна дадено нещо, но това само ме мотивира да им докажа обратното.

Известен факт е, че тази година ти представи достойно себе си и градът ни в шоуто „България търси талант“. Трудно ли взе решението и като цяло трудно ли ти беше да се престрашиш да излезеш на толкова голяма сцена и да покажеш своите способности?

Решението за това дойде напълно спонтанно. Беше много късно, около полунощ и видях реклама по телевизията. Казах си: "Защо пък не?" и идеята ми в началото бе да се явя с приятел там (също магьосник) като дуо. В последствие нещата не се получиха, но вече се бях записал за формата. Отидох в София, казах си "всичко или нищо" и се явих на предварителните кастинги.

Кое е по-важно за един илюзионист: зрелищното представяне на номера или това зрителя да вникне в замисъла му и той провокира въображението и мисълта му?

Най-важното според мен в една илюзия е презентацията. Ако успееш да задържиш вниманието на зрителя, то 50% от магията вече се е случила

Какво би казал на хората, които наричат магиите с прозвища като „шмекеркъци“ и „мошеничества“?

Винаги има такива хора. Скептици, които не искат да се забавляват, а напротив - понякога дори се опитват да разрушат "магията". Но това далеч не е най-важното. Гледам да се абстрахирам от такива неща и да продължавам да радвам хората, които наистина оценяват това, което им презентирам.

Кой е най-големият страх на един илюзионист?

Илюзионистите нямат страхове. Хората трябва да се страхуват от тях (смее се)

Разкажи ни малко за трудностите, с които си се преборил, докато достигнеш нивото, на което си в момента.

Определено трябва да се пребориш със себе си и да не губиш кураж. В началото ми се е случвало да се запитам защо го правя, но това бързо отшумява и продължавах да се развивам, за да достигна това ниво.

Участвал си и в много благотворителни кампании и концерти, подкрепяйки различни каузи. Изпитвал ли удовлетворение от това и смяташ ли, че българският народ е готов да подаде ръка на тези, които са в нужда?

Разбира се, че изпитвам удовлетворение. Именно поради тази причина се включвам без да се колебая във всяка една такава кампания. И да, вярвам, че българите са щедри хора. Доказателство за това са големите суми, събрани на такива мероприятия, както и препълнените от хора зали.

Какво би казал на тези, които искат да започнат да се занимават с нещо, но нямат вяра в себе си и се страхуват от провала?

Както Томас Едисон е казал: "Аз не съм се провалял. Просто открих 10 000 начина, по които нещо не може да стане."

Не трябва да се страхуваме от провала. Именно от грешките си се учим и разбираме как би било да направим дадено нещо правилно. Вярвайте в себе си и наистина ще успеете с това, с което сте се захванали.